

Arrest

nr. 165 665 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in de regio Dege, Sichuan. U verklaarde dat u in 2011 op illegale wijze naar India ging om op audiëntie te gaan bij de Dalai Lama. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via de ‘Reception Centra’ naar Dharamsala, India reisde. In India ging u ongeveer een jaar naar school, een instelling van de Tibetaanse overheid in ballingschap. Nadien woonde u samen met een vriend in Dharamsala, de plaats waar de Tibetaanse overheid in ballingschap is gezeteld, en werkte u er in een restaurant van een nabijgelegen Tibetaans klooster.

Omdat u gehoord had dat Tibetanen in België de vluchtelingenstatus kregen, omdat u graag wilde terugkeren naar Tibet en omdat u in India een gebrek aan rechten ervoer, besloot u naar België te reizen. U had een eigen IC (Identity Certificate of yellow book) in handen en een smokkelaar zou daarmee uw reis naar Europa hebben geregeld. Eind januari 2013 reisde u met het vliegtuig naar Frankrijk van waaruit u naar België kwam waar u op 31 januari 2013 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een 'green book', een schoolattest, enkele foto's, een attest van het Reception Centre in Dharamsala, een kopie van een attest van de Nelen Khang in Nepal en een kopie van uw SEP (Special Entry Permit). U voegde daar ook nog een kopie van uw IC (Identity Certificate) aan toe.

Op 27 december 2013 werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep en op 18 maart 2014 werd de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd. De RvV was van oordeel dat uw Chinese nationaliteit niet aangetoond was.

U werd daarom opnieuw opgeroepen voor gehoor door het CGVS. U liet daarbij een heel ander asielaanvraag optekenen. U verklaarde plots ook dat uw werkelijke naam eigenlijk K. Y. (...) zou zijn. Wat uw problemen betreft, verklaarde u dat u ongeveer in november 2008 in Nagchu een man (die u eerder zou verklikt hebben bij de Chinese politie) vermoord zou hebben nadat hij in een gevecht met uw vriend verzeild was geraakt. U zou daarop, samen met uw vriend T. G. (...), opgepakt zijn en naar de gevangenis overgebracht zijn. Uw familie zou erin geslaagd zijn de zaak in der minne te regelen met de familie van het slachtoffer. Desondanks zou u geen strafvermindering gekregen hebben, en alsnog ter dood veroordeeld zijn. U zou hiertegen vergeefs beroep hebben ingediend. Ongeveer anderhalf jaar nadat jullie zouden zijn opgesloten, zou u zijn kunnen ontsnappen, samen met uw vriend T. G. (...). Jullie zouden, onder het mom van medische verzorging, de gevangenis hebben mogen verlaten onder begeleiding, en op deze manier ontsnapt zijn. Jullie zouden zich enkele maanden hebben opgehouden in de bergen in Kandze. Via een kennis in Lhasa zouden jullie Tibet hebben kunnen verlaten. Op illegale wijze reisde u begin 2011 naar Nepal, waar u ongeveer een maand bleef en van waaruit u via de 'Reception Centre' naar Dharamsala, India reisde. In India ging u ongeveer een jaar naar de Soga school, een instelling van de Tibetaanse overheid in ballingschap. Nadien woonde u samen met een vriend in Dharamsala, de plaats waar de Tibetaanse overheid in ballingschap is gevestigd, en werkte u er in een restaurant van een nabijgelegen Tibetaans klooster.

In India zou u geregeld mysterieuze telefoontjes gekregen hebben. Nadat u er enkele maanden verbleef zou u P. T. (...) ontmoet hebben, een Tibetaan die op de hoogte bleek te zijn van uw achtergrond. U zou dit al van meet af aan verdacht gevonden hebben. Deze man bleek ook te werken voor het Department of Security (DoS) van de Central Tibetan Administration (CTA). Begin 2013 zou hij u en uw vriend T. G. (...) proberen vergiftigen hebben. U zou dit gerapporteerd hebben aan het Department of Security van de CTA, waarop P. T. (...) door hen zou zijn opgepakt. Ondanks de overtuiging van de CTA dat hij een Chinese spion moest zijn die bij hen geïnfiltreerd zou hebben, dienden ze hem vrij te laten op vraag van de Indische autoriteiten (voor wie hij ook spionageactiviteiten bleek te doen). U zou nadien ook gehoord hebben dat P. T. (...) na uw vertrek zou zijn gearresteerd door de Indische politie.

In deze tweede fase van uw asielprocedure legde u nog volgende nieuwe documenten neer: een brief van het Department of Security van de Central Tibetan Administration (CTA), een brief van de Sherab Gatsel Lobling School, een envelop, kopie van drie foto's en kopie van uw hukou (gezinsregistratie).

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Vooreerst moet het CGVS vaststellen dat u niet éénduidig bent aangaande uw beweerde identiteitsgegevens, hetgeen nochtans een zeer essentieel element is in elke asielaanvraag. Op basis van uw uiteenlopende verklaringen en voorgelegde documenten (uw green book, een kopie van het Reception Centre van de CTA in Nepal, een verklaringsattest van de CTA in Dharamsala, uw Identity Certificate (IC), uw Special Entry Permit (SEP) en de documenten van het Bureau van de Dalai Lama) kan het CGVS slechts aanvaarden dat u geboren bent in de Volksrepubliek China (VRC) en zich bij aankomst in Nepal liet **registeren** als T. (...), geboren op 15 augustus 1982 te Dege, Sichuan, VRC. Ook in India was u louter en alleen onder die naam, T. (...), geregistreerd. De Indiase identiteitsdocumenten (IC, SEP) die u voorlegt vermelden immers enkel de naam T. (...). Deze naam is ook diegene die u in eerste instantie opgaf aan de Belgische asielinstanties, weliswaar tesamen met uw patroniem Ki. (...). Dat u in een verdere fase van de asielprocedure plots aangaf dat uw werkelijke naam eigenlijk K. Y. (...) zou zijn (geboren op 19 mei 1984), ondermijnt op zich reeds de

geloofwaardigheid van uw verklaringen. De uitleg hiervoor, als zou u nagelaten hebben uw werkelijke identiteit te onthullen omdat "het vroeger niet moeilijk was voor Tibetanen om een positieve beslissing te krijgen" (CGVS2, p.12) slaat nergens op. U liet immers ook in beroep bij de RvV (nadat u wel degelijk een negatieve beslissing ontving van het CGVS) na om hierover klaarheid te scheppen. Ter staving van uw verklaringen, legde u nadien een kopie van uw Chinese 'hukou' (gezinsregistratie) neer, waarin sprake is van deze nieuwe naam (K. Y. (...)) en geboortedatum (19 mei 1984). Maar dit stuk kan niet overtuigen. **Vooreerst** betreft het hier slechts kopieën, dewelke een geringe bewijswaarde hebben gezien ze gemakkelijk mits het nodige knip- en plakwerk vervalst kunnen worden. **Verder** blijkt uit toegevoegde informatie dat (ver)vals(t)e of onrechtmatig verkregen identiteitsdocumenten in de VRC schering en inslag zijn (blauwe map, doc6). **Voorts** zijn er nog enkele elementen die verder doen twifelen aan uw stelling dat het hier om (een kopie van) uw documenten zou gaan. Zo is het uiterst merkwaardig dat u de geboortedatum van uw 'nieuwe' en zogenaamd werkelijke identiteit niet blijkt te kennen. U kende zelfs het geboortjaar, dat op uw eigen gezinsregistratie of 'hukou' vermeld staat, niet (CGVS3, p.5). Zo komen uw verklaringen over uw gezinsleden niet overeen met de gegevens in deze 'hukou' en blijken ook uw eigen verklaringen niet consistent. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u 1 broer (K. D. (...)) en 2 zussen (T. D. (...) en S. D. (...)) heeft (DVZ Verklaring, pt.18). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS liet u optekenen dat uw broer jonger zou zijn dan u. U zou verder een jongere en een oudere zus hebben (CGVS2, p.8). Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer aan het CGVS dat u de oudste zou zijn, dat u 1 broer heeft en 2 zussen, allen jonger (dan u) (CGVS3, p.6). Vreemd genoeg blijkt na vertaling van de 'hukou' die u voorlegt, dat u het derde kind van het gezin bent, hetgeen impliceert dat twee andere kinderen (man of vrouw) ouder zijn dan u. Uw verklaringen zijn aldus onderling tegenstrijdig én tegenstrijdig met de door u voorgelegde stukken. Dat uw advocaat in een schrijven van 5 augustus 2015 ook dient op te merken dat de namen van een broer en een zus niet correct werden geregistreerd, is eveneens opmerkelijk en versterkt het vermoeden dat deze stukken niet uw persoon betreffen. **Tenslotte** is het uiterst bevreemdend dat de 'hukou', uitgegeven in november 2012 (hetgeen blijkt uit de vermelde datum onderaan elke pagina), u nog vermeldt als gezinslid, terwijl u op dat moment reeds twee jaar lang een voortvluchtige terdoodveroordeelde zou zijn. Gezien bovenstaande vaststellingen, versterkt door het feit dat u geen (originele) Chinese identiteitsdocumenten neerlegt, noch betrouwbare kopieën van Chinese identiteitsdocumenten, kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u op geen enkele wijze zicht geeft op uw werkelijke identiteit. U toont niet aan onder welke identiteitsgegevens u in de VRC bekend was en uit uw verklaringen en Indische documenten blijkt dat u in India onder verschillende namen gekend was. Immers legde u documenten neer uit India waarvan sommige stukken u als T. (...) vermelden (zie de attesten van de school in India, uw registratie bij de Reception Centra, de Green Book, de SEP en IC), en andere stukken u als K. Y. (...) vermelden (zie attest van het department of security) zonder dat in enige van die stukken duidelijk staat vermeld dat deze stukken één en dezelfde persoon betreffen. Op basis van de stukken en uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS2, pp.3-7) maakte u wel aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2011 naar India bent gereisd waar u zich liet registreren onder de naam T. (...), geboren op 15 augustus 1982 te Dege, Sichuan, VRC en waar u verbleef tot u in 2013 India verliet met een visum voor Frankrijk. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht

opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikte in India (op de naam onder dewelke u zich liet registreren in 2011, zijnde T. (...)) en tot vlak aan uw vertrek uit India in het bezit was van een dergelijke RC (zie CGVS1, pp.3-4).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India liet u **compleet uiteenlopende verklaringen** optekenen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig wordt ondermijnd.

In eerste instantie verklaarde u dat u van India naar België was gereisd omdat u gehoord had dat Tibetanen in België de vluchtelingenstatus krijgen, omdat u graag wilde terugkeren naar Tibet en omdat u in India een gebrek aan rechten ervoer. Wat betreft het gebrek aan rechten, wijst het CGVS op uw bijzonder vage verklaringen daaromtrent en het feit dat u er nog geen twee jaar bleef, maar er wel in slaagde een RC (en verblijfsrecht) te verkrijgen. Verder blijkt uit toegevoegde informatie dat Tibetaanse bannelingen ook in India over heel wat rechten en mogelijkheden beschikken. Daarnaast gaf u initieel aan dat u gehoord had dat Tibetanen in België de vluchtelingenstatus krijgen en dat u graag wilde terugkeren naar Tibet. Deze asielmotieven ressorteren niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U wordt immers in India niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep behoort. Het vormt ook geen risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Nadien liet u echter een **compleet verschillend verhaal** optekenen. U verklaarde nu dat u in India betrokken zou geweest zijn in de ontmaskering van een Chinese spion. Deze man zou getracht hebben u te vermoorden, een gevolg van het feit dat u eerder tot de dood was veroordeeld in de Volksrepubliek China (VRC) maar uit de gevangenis ontsnapt zou zijn. U werd door het CGVS gevraagd waarom u deze feiten niet meteen aan de Belgische asielinstanties had aangegeven. Uw uitleg, dat "het vroeger niet moeilijk was voor Tibetanen om een positieve beslissing te krijgen" en u uw "verhaaltje daarom niet te moeilijk heeft gemaakt" (CGVS2, p.12), slaat werkelijk nergens op. U werd door het CGVS (en door de DVZ bij het invullen van de vragenlijst) er meermaals op gewezen dat u de waarheid diende te vertellen bij de behandeling van uw asielaanvraag. U ontving bovendien in eerste instantie van het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Toch liet u ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) na de 'ware' toedracht van uw "vlucht" uit India te vertellen (zie verzoekschrift van 24 januari 2014). Ook bij het indienen van uw asielaanvraag had u nagelaten ook maar op enige wijze te verwijzen naar uw beweerde arrestatie in de Volksrepubliek China (VRC). U werd, op de vragenlijst van het CGVS, ook expliciet gevraagd of u ooit eerder werd gearresteerd of veroordeeld. U antwoordde daarop echter negatief en gaf ook daar helemaal niets aan dat in lijn ligt met uw latere verklaringen (CGVS Vragenlijst, pt.3.1 en pt.3.2). Het feit dat u uw uiteindelijk "echte" asielmotief nooit eerder vermeldde, kan erop wijzen dat u dit verhaal in de tussentijd heeft opgemaakt. Van een vluchteling kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij van bij aanvang van de asielprocedure een volledig overzicht geeft van de asielmotieven. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in zeer ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Op basis van onderstaande redenen kan er bovendien geen enkel geloof worden gehecht aan uw 'nieuwe' verklaringen.

Wat de feiten in de Volksrepubliek China betreft, dient het CGVS te besluiten dat u helemaal niet aannemelijk heeft gemaakt er gearresteerd en ter dood veroordeeld te zijn. **Ten eerste** legt u er geen enkel begin van bewijs van neer. Dat u via uw familie of advocaat geen documenten kan regelen, zoals u zelf aangaf, slaat nergens op. Volgens uw verklaringen was uw familie immers actief betrokken bij uw juridische procedure en acht het CGVS u in de mogelijkheid om minstens een aantal juridische stukken voor te leggen indien u werkelijk in de VRC zou zijn gearresteerd en veroordeeld. Dat het systeem in de VRC anders is dan in België, of niemand in uw familie kan omgaan met documenten (CGVS3, p.16), is geen afdoende uitleg voor het gebrek aan ook maar enig document. U verklaarde daarnaast ook dat u zich de moeite niet had getroost uw advocaat te raadplegen, omdat hij jullie nog een waarborg schuldig is (CGVS3, p.16), hetgeen uiteraard allerm minst overtuigt. **Ten tweede** legde u ook uiteenlopende verklaringen af over enkele elementen inzake de oorsprong van het probleem dat u gehad zou hebben met Y. (...), de man die u uiteindelijk vermoord zou hebben. Zo gaf u in eerste instantie aan dat de man 60 tot 70 mensen gerapporteerd zou hebben (CGVS2, p.14), nadien werden dit er 40 (CGVS3, p.8). Daarnaast liet u bij het tweede gehoor optekenen dat de man de Chinese autoriteiten zou hebben ingelicht over uw eerdere (vermeende) daden (CGVS2, p.14). Dat u dan bij het derde gehoor aangeeft dat de Chinezen u niet zouden hebben verteld dat hij het was die u aan de galg zou hebben gepraat (CGVS3, p.8), doet de geloofwaardigheid van uw 'nieuw' relaas nog verder teniet. **Ten derde** liet u ook

in eerste instantie optekenen dat u Tibet nog verliet de dag van uw ontsnapping zelf. Nadien verklaarde u dan weer dat u eerst nog enkele maanden in de bergen bleef (CGVS3, pp.18-19). **Ten vierde** bleek u enkele cruciale gebeurtenissen in het verhaal, dewelke een diepe impact op u moeten gemaakt hebben indien ze werkelijk gebeurd waren, niet of amper in de tijd te kunnen plaatsnemen. Zo kon u niet precies aangeven wanneer u precies deze man vermoord zou hebben, noch wanneer u gearresteerd of veroordeeld werd of voor welke dag uw executie voorzien was of u bent kunnen ontsnappen (CGVS3, p.7, p.10-13, p.18). **Ten slotte** bleek u ook niet te weten onder welk artikel van de Chinese strafwet u precies aangeklaagd werd. U sprak van iets in de 200 of 300 (CGVS3, p.15). Nochtans mag van iemand die in een dergelijk zwaarwichtige zaak en navenante juridische procedure betrokken is, verwacht worden dat hij dat preciezer kan aangeven.

Wat de vermeende feiten in India betreft, die zouden voortvloeien uit de beweerde feiten in de Volksrepubliek China, dient **vooreerst** opgemerkt dat de geloofwaardigheid ervan gezien al bovenstaande vaststellingen reeds in zeer ernstige mate is aangetast. **Verder** legde u ter staving hiervan enkel een brief van het Department of Security van de Central Tibetan Administration (CTA) neer. Op basis van dit attest vond het CGVS het bedoelde nieuwsartikel ('press release') van 23 mei terug omtrent deze feiten. Echter komt de inhoud van dit artikel niet overeen met uw verklaringen, noch zijn uw verklaringen onderling coherent, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en/of de inhoud van dit artikel. Zo wijst het CGVS op bovenvermelde onsamenvattende verklaringen in verband met uw eigen naam. Zo is het ook opmerkelijk dat in dit document van de CTA vermeld staat dat het om "Mr. K. Y. (...) @ T. (...)" gaat, wat een vreemde schrijfwijze is voor een document van een officiële instantie. Nergens uit dit document kan worden opgemaakt wie men precies bedoelt, laat staan dat het over u zou gaan. Op het door u voorgelegde attest prijkt weliswaar uw foto, maar aangezien nergens uit dit attest verder kan worden opgemaakt dat het uw persoon betreft én gezien de onduidelijkheden rond uw beweerde identiteit, kan dit attest van het Department of Security niet overtuigen. Zo staan er in het persartikel van de CTA, waarnaar de brief van de CTA die u voorlegt verwijst (en waarvan kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), enkele zaken vermeld die helemaal niet overeenstemmen met uw eigen verklaringen. Het persartikel maakt melding van een vlucht van Tibet naar India van u en uw kompaan begin 2010. Zelf sprak u echter steeds van begin 2011, hetgeen overigens ook staat vermeld in de door u voorgelegde documenten van de Reception Centra ('nelen khang') en de Special Entry Permit (SEP). Bovendien legde u ook uiteenlopende verklaringen af over die kompaan. U gaf eerst aan dat deze man, T. G. (...), ook T. D. (...) genaamd, drie jaar voor u naar India gekomen zou zijn (CGVS1, p.12), later zouden jullie zoals gezegd samen gereisd zijn (CGVS3, p.21). U had voor deze tegenstrijdige verklaringen geen uitleg (CGVS3, pp.21-22). Aldus vervalt elke vorm van geloofwaardigheid van dit artikel, minstens van uw beweerde betrokkenheid in deze zaak. Deze vaststelling wordt **overigens** nog verder bevestigd door het feit dat u zelf expliciet te kennen gaf dat u India reeds plande te verlaten nog voor deze vermeende poging tot vergiftiging op u in 2013 (CGVS3, p.22). Volledigheidshalve merkt het CGVS hier op dat het bewuste persartikel reeds dateert van mei 2013. U werd in het kader van uw asielaanvraag een eerste keer gehoord door het CGVS in november 2013. U hebt toen op geen enkele wijze verwezen naar het artikel, terwijl uw verhaal, indien dit artikel waarheidsgetrouw zou zijn én u werkelijk betrokken was in deze zaak, toen al in India zou zijn gepubliceerd. Bovendien merkt het CGVS op dat geen enkel ander document dat u uit India voorlegde verwijst naar de naam K. Y. (...) én dat het door u voorgelegde schoolattest uit India enkel verwijst naar de naam T. (...) en geen enkele melding maakt van uw beweerde relaas in India, ook al dateert het van na mei 2013, de datum van publicatie van het persartikel.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de **conclusie dat uw zogenaamd nieuwe asielrelaas bedrieglijk is**. U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vroeg bovendien ook **geen asiel aan in Frankrijk**, waar u vanuit India Europa binnen kwam. Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat men asiel aanvraagt zo snel dat kan, indien men werkelijk op zoek zou zijn naar internationale bescherming. **Ten slotte** wijst het CGVS ook op de leugenachtige verklaringen die u aflegde over uw reisweg en -document. U gaf uiteindelijk, na doorgedreven confrontatie, aan het CGVS wel toe dat u met uw eigen reisdocument en een visum voor Frankrijk naar België bent gekomen (CGVS1). Echter, de vaststelling dat u er niet voor terugdeinst leugenachtige verklaringen af te leggen, tast uw algehele geloofwaardigheid nog verder aan.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit

informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen en voorgelegde document dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan uw smokkelaar (CGVS1, p.19). Deze verklaring kan echter allerm minst overtuigen. Immers legde u dermate valse verklaringen af waardoor uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd en waardoor het vermoeden ontstaat dat u wél nog steeds in het bezit bent van uw eigen IC. **Ten eerste** dient erop gewezen dat u in eerste instantie verschillende zaken in verband met uw IC en visum bewust trachtte achter te houden voor de Belgische asielinstanties of anders voorstelde dan ze zijn. U werd door het CGVS gewezen op uw visumaanvraag, maar bleef bij uw verhaal als zou u zelf geen visum hebben aangevraagd en u uw IC zou hebben afgegeven aan de smokkelaar (CGVS, pp.17-19). **Ten tweede** merkt het CGVS op dat het weinig geloofwaardig overkomt dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. **Verder** is het heel bevreemdend dat u na aankomst in België ook niet de moeite nam om de Indische autoriteiten te contacteren teneinde het verlies van uw IC te melden. Gelet op uw ongeloofwaardige, onaannemelijke en bevreemdende verklaringen over uw reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een 'green book', een schoolattest, enkele foto's, een attest van het Reception Centre in Dharamsala, een kopie van een attest van de Nelen Khang in Nepal en een kopie van uw SEP (Special Entry Permit), een kopie van uw IC (Identity Certificate), een brief van het Department of Security van de Central Tibetan Administration (CTA), een brief van de Sherab Gatsel Lobling School, een envelop, kopie van drie foto's en kopie van uw hukou (gezinsregistratie), kan het CGVS enkel vaststellen dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

1. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 8 december 2015, kennisgeving 8 december 2015 m.b.t. de asielaanvraag van de verzoeker;
2. Beslissing tot aanstelling van de raadvrouw als pro deo advocaat door het bureau juridische bijstand;
3. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
4. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;

5. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
6. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>;
7. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
8. Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
9. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
10. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
11. Verklaring van de heer Pat Demaret;
12. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
13. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
14. The Guardian, "Tibetans-in-exile divided over right to vote in Indian Elections", dd. 7 mei 2014, te consulteren op <http://www.theguardian.com/world/2014/may/07/tibetans-in-exile-india-elections-right-to-vote>;
15. Stephanie Roemer, "The Tibetan Government in exile, politics at large", Routledge, New York, 2008, p. 178-179;
16. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
17. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
18. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
19. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
20. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
21. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de "Schending van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van het vertrouwensbeginsel". Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van "artikel 48/4 Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkennen van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming); Schending van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non-refoulement beginsel; Schending van de materiële motiveringsplicht; Schending van het redelijkheidsbeginsel; Schending van de zorgvuldigheidsplicht."

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.5. Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat verzoeker allesbehalve éénduidig is aangaande zijn beweerde identiteitsgegevens, hetgeen nochtans een zeer essentieel element is in elke asielaanvraag. Op basis van verzoekers uiteenlopende verklaringen en voorgelegde documenten (zijn *Green Book*, een kopie van het *Reception Centre* van de CTA in Nepal, een verklaringsattest van de CTA in Dharamsala, zijn *Identity Certificate* (IC), zijn *Special Entry Permit* (SEP) en de documenten van het Bureau van de Dalai Lama) kan slechts aanvaard worden dat verzoeker geboren is in de Volksrepubliek China (VRC) en zich bij aankomst in Nepal liet registreren als T., geboren op 15 augustus 1982 te Dege, Sichuan, VRC. Ook in India was verzoeker louter en alleen onder die naam, T., geregistreerd. De Indiase identiteitsdocumenten (IC, SEP) die hij voorlegt vermelden immers enkel de naam T.. Deze naam is ook diegene die verzoeker in eerste instantie opgaf aan de Belgische asielinstanties, weliswaar tezamen met zijn patroniem Ki.. Verzoeker heeft in een verdere fase van de asielprocedure plots aangegeven dat zijn werkelijke naam eigenlijk K. Y. zou zijn (geboren op 19 mei 1984). De uitleg hiervoor tijdens zijn tweede gehoor, als zou hij nagelaten hebben zijn werkelijke identiteit te onthullen omdat "*het vroeger niet moeilijk was voor Tibetanen om een positieve beslissing te krijgen*" (gehoorverslag CGVS d.d. 22/10/2014, p.12) is bezwaarlijk ernstig.

2.6. Ter staving van zijn verklaringen, legde verzoeker nadien een kopie van zijn Chinese 'hukou' (gezinsregistratie) neer, waarin sprake is van deze nieuwe naam (K. Y.) en geboortedatum (19 mei 1984). Evenwel kan dit stuk geenszins overtuigen. Vooreerst betreft het hier slechts een fotokopie, dewelke een geringe bewijswaarde hebben gezien mits, met het nodige knip- en plakwerk, het gemakkelijk vervalst kunnen worden. Bovendien blijkt uit het CEDOCA-antwoorddocument d.d. 13 juni 2007 betreffende de "*relatieve bewijswaarde van Chinese identiteitsdocumenten*" dat (ver)vals(t)e of

onrechtmatig verkregen identiteitsdocumenten in de VRC schering en inslag zijn. Voorts zijn er nog enkele elementen die verder doen twifelen aan verzoekers stelling dat het hier om (een kopie van) zijn documenten zou gaan. Zo is het uiterst merkwaardig dat verzoeker de geboortedatum van zijn 'nieuwe' en zogenaamd werkelijke identiteit niet blijkt te kennen. Hij kende zelfs het geboortjaar, dat op zijn eigen gezinsregistratie of 'hukou' vermeld staat, niet (gehoorverslag CGVS d.d. 0107/2015, p.5). Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat "*hij zelf zijn exacte geboortedatum niet kent*", dat "*(z)elfs de moeder van verzoeker (...) de exacte datum waarop verzoeker geboren is, niet (kent)*" en dat "*(i)n Tibet (...) data immers van geen belang (zijn)*", houdt geen steek, daar deze 'nieuwe' geboortedatum immers op een document vermeld staat dat zelf door verzoeker werd neergelegd, waardoor zijn geboortedatum wel degelijk gekend lijkt te zijn. Verder komen verzoekers verklaringen over zijn gezinsleden niet overeen met de gegevens in deze 'hukou' en blijken ook zijn eigen verklaringen niet consistent. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij één broer (K. D.) en twee zussen (T. D. en S. D.) heeft (DVZ Verklaring, pt.18). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat zijn broer jonger zou zijn dan hem. Verzoeker zou verder een jongere en een oudere zus hebben (gehoorverslag CGVS d.d. 22/10/2014, p.8). Tijdens het derde gehoor verklaarde verzoeker dan weer dat hij de oudste zou zijn, dat hij één broer heeft en twee zussen, allen jonger (dan hem) (gehoorverslag CGVS d.d. 01/07/2015, p.6). Na vertaling van de 'hukou' die verzoeker voorlegt, blijkt dat verzoeker het derde kind van het gezin is. Verzoekers verklaringen zijn aldus onderling tegenstrijdig én tegenstrijdig met het door hem voorgelegde stuk. Dat verzoekers advocaat in een schrijven van 5 augustus 2015 ook dient op te merken dat de namen van een broer en een zus niet correct werden geregistreerd, is eveneens opmerkelijk en versterkt het vermoeden dat deze stukken niet verzoekers persoon betreffen. Ten slotte is het uiterst bevreemdend dat de 'hukou', uitgegeven in november 2012 (hetgeen blijkt uit de vermelde datum onderaan elke pagina), verzoeker nog vermeldt als gezinslid, terwijl verzoeker op dat moment reeds twee jaar lang een voortvluchtige terdoodveroordeelde zou zijn. Verzoeker wijt dit in zijn verzoekschrift "*aan het feit dat hij in een heel klein dorp woont, waar er heel weinig controle is van de Chinese overheid*". Evenwel spreekt het voor zich dat de Chinese overheid – die tevens de 'hukou' in 2012 heeft uitgegeven – op de hoogte zou zijn van het feit dat verzoeker een voortvluchtige terdoodveroordeelde is. Deze vaststellingen, nopen tot de conclusie dat verzoeker geen (originele) Chinese identiteitsdocumenten neerlegt.

2.7. Uit Verzoekers zijn verklaringen en Indische documenten blijkt dat hij in India onder verschillende namen gekend was. Immers legde verzoeker documenten neer uit India waarvan sommige stukken hem als T. vermelden (zie de attesten van de school in India, zijn registratie bij de *Reception Centra*, de *Green Book*, de SEP en IC), en andere stukken hem als K. Y. vermelden (zie attest van het *department of security*) zonder dat in enige van die stukken duidelijk staat vermeld dat deze stukken één en dezelfde persoon betreffen.

2.8. Gezien deze uiteenlopende identiteiten kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker met gemak van identiteit wisselt en hiervoor de nodige documenten weet te verkrijgen. Echter op basis van de stukken en verzoekers verklaringen aangaande zijn herkomst (gehoorverslag CGVS d.d. 22/10/2014, p. 3-7) maakt verzoeker aannemelijk dat hij minstens in India bekend is als een Tibetaan uit de Volksrepubliek China (VRC) en in 2011 naar India is gereisd waar hij zich liet registreren onder de naam T. geboren op 15 augustus 1982 te Dege, Sichuan, VRC. Verzoeker is met geldige identiteitsdocumenten en een visum voor Frankrijk legaal vertrokken uit India in 2013.

2.9. Indien commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanneemt dat verzoeker tot 2011 naar Nepal en India is gereisd dan ziet de Raad niet in waarom de commissaris-generaal stelt dat "*verzoeker overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving (zie "COI Focus" betreffende "CHINA INDIA – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" d.d. 18 juni 2014), minstens de jure, over de Chinese nationaliteit*" beschikt. Immers als verzoeker op de leeftijd van 29 jaar uit China is vertrokken dan zijn er geen redenen te twifelen aan zijn Chinese nationaliteit.

2.10. Uit verzoekers verklaringen in het administratief dossier blijkt dat hij in China een man heeft vermoord. Het verzoekschrift bevestigt dat verzoeker steeds heeft volgehouden dat hij een moord heeft gepleegd.

2.11. Ter terechtzitting wordt aangegeven dat indien verzoeker een dergelijke misdaad heeft begaan hij dient te beseffen dat hij dan ook kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De verwerende partij blijft bij het standpunt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt en het gebruik van meerdere identiteiten zijn geloofwaardigheid nog verder aantast.

De verzoekende partij meent dat de terdoodveroordeling wel degelijk aannemelijk is en verzoeker de zaak wel concreet heeft toegelicht. Verzoeker wijst nog op het verzoekschrift waar dit werd uiteengezet.

2.12. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker nogmaals ter dood te zijn veroordeeld voor moord. Hij houdt vol dat hij naar een ziekenhuis werd overgebracht omdat de gevangenisarts geen operatie kon uitvoeren in de gevangenis. Verzoeker had nierstenen en een probleem aan de galblaas. Hij is ontsnapt uit de gevangenis toen hij nog niet genezen was. Verzoeker stelt dat hij niet kan lezen of schrijven en dus niet bekend is met de inhoud van de documenten die hij heeft neergelegd. Verzoeker stelt dat hij de moord beging omdat deze persoon een informant was bij de politie en de namen doorgaf van mensen die naar India gingen op bedevaart. Hij verklaart dat hij wel degelijk zijn veroordeling kan bewijzen aangezien *'iedereen weet'* dat dergelijke zaken op de website van de Chinese politiediensten staan. Hij staat zelfs op de website met foto als geseind omdat hij ontsnapt is en er is een prijs van 50.000 Yuan beloofd voor nuttige gegevens om hem opnieuw te arresteren. Inzake de feiten zelf stelt verzoeker tijdens het CGVS-gehoor (p. 7-9) *"Ik was in Nagchu en werd gearresteerd door de xingjingdu. Toen ik ondervraagd werd, werd ik tussen vele andere mensen gezet, onze kleren werden afgenomen, er werd een papier op onze borst geplaatst met een nummer erop. Weinige mensen moesten er zo staan. Dan wanneer we er stonden, kwamen er mensen om te kijken door glas, om te zien of er mensen bij betrokken waren. Die persoon was daar. <Stilte.> Welke persoon? Die Y.. Chinezen hebben me niet verteld dat hij het was die hen had verteld dat ik in Lhasa was. Maar zeiden dat ze bewijs hadden dat ik in Lhasa was. Hij is een welbekend persoon in de gemeenschap, dan heb ik toegegeven dat ik in Lhasa was. Ja, ik was in Lhasa, daar had ik ook brief [lees officiële toelating om zich te verplaatsen] van, daarom had ik geen problemen en werd ik vrijgelaten. Later stopte ik hem en heb ik hem verteld dat hij het was die verteld had dat ik in Lhasa was en hij het was die me gerapporteerd had. Ik zei dat hij het was, hij zei: wat is er mis, u was in Lhasa. Ik zag u er. In het algemeen ontmoeten we elkaar vaak, als we naar theewinkel gaan, of met de kaarten spelen. Ten tweede had hij gevecht met mijn vriend, hij stak met een mes in de arm van mijn vriend. De plaats waar dat gebeurde was een plaats waar ze kaarten spelen, een gokkershuis. En dan nadien, vocht ik met hem. Hij stak mijn vriend met een mes, en had mij gerapporteerd, dan vroeg ik hem zich te verontschuldigen tegen mij, hij zei dat niet te zullen doen, dan zijn we beginnen vechten. Dat gebeurde ook in Nagchu. Wanneer was dat? Ongeveer in november 2008, ik weet het niet exact. OK. Vertel verder. Dus we vochten, dus ik stak hem met een mes op zijn hoofd. Dan zeiden ze dat zijn hoofd in stukken was gespleten. Dan stierf hij, en werd ik gearresteerd door de politie".*

2.13. In het verzoekschrift worden de verklaringen van verzoeker tijdens zijn CGVS-gehoor aangehaald waaruit inderdaad blijkt dat verzoeker vrij eenvoudig maar toch met meerdere details kan beschrijven hoe hij veroordeeld werd, waar hij gevangengezet werd en hoe zijn familie zowel in Nagchu als in Lhasa beroep heeft ingesteld tegen zijn terdoodveroordeling. Verzoeker is ook nauwkeurig over de duur van zijn opsluiting in de gevangenis. De Raad volgt de advocaat van verzoeker waar wordt gesteld dat de vaststelling dat verzoeker niet weet op basis van welke strafwetsartikels hij is veroordeeld (*"iets van 300 en nog iets, en 200 en nog iets. Ze lasen het in het Chinees"* CGVS-gehoor p.21) *in casu* geen afbreuk kan doen van de geloofwaardigheid ervan. Zoals verzoeker zelf zegt heeft zijn familie zijn proces behartigd en is het proces in het Chinees gevoerd en heeft hij ook tijdens het CGVS-gehoor gesteld dat hij niet alles heeft begrepen of kon vertellen en hij kent de naam van de aanklager (zie pg 10-14. *"De rechter heeft een kleine hamer, hij sloeg op zijn bureau en liet me niet spreken(...) De aanklager (chinees), zijn naam ken ik, hij heet Sindon. Het slachtoffer was een erg nuttig, een dienstig persoon, daarom zei hij dat ik vermoord moest worden. In het algemeen, in de rechtsprocedure kon ik niet alles begrijpen, maar het meeste wel, ik hoorde dat hij zei dat hij een nuttig persoon was. De hoorzitting vond die dag plaats, de beslissing werd genomen. Ik denk een maand later werd ik verteld dat ik een antwoord, dat papier, zou krijgen".* Verzoeker beschrijft de boeien (het gewicht), de arrestatie, hoe de moord werd gepleegd, de feiten die aanleiding gaven tot het gevecht met het slachtoffer en verder: *"Op welke dag werd uw executie vastgelegd? Dat weet ik niet, de datum voor executie, maar ik werd verteld dat ik beroep kon aantekenen tegen het vonnis. Wanneer ik niet in beroep ging, was mijn leven beperkt tot 3 maanden, dan zouden ze me niet ziek laten worden en me goed verzorgen. Niet toegelaten te roken wel. Ikzelf heb geen beroep ingediend, maar mijn verwanten hebben beroep (shangsu) ingediend, van buitenaf. Het beroep werd gedaan in Nagchu, in die regio zelf. Het antwoord was opnieuw hetzelfde, executie. In Lhasa zijn er 2 verschillende niveaus van rechtbank, ik heb daar ook beroep ingediend, bij het lagere niveau van de rechtbank. Opnieuw executie".* Verzoeker licht ook toe hij verdedigd werd (CGVS-gehoor p. 12 *"Mijn advocaat, zijn naam is Yangchen, hij is een bekende advocaat in Lhasa, en ook een Chinese vrouwelijke advocaat, haar naam is Weiwxia, deze 2 advocaten, wisselden elkaar af. Deze Weiwxia is de hoofdpersoon, zij weet alles. Soms voor kleine zaken komt ze ook. OK. Maar wat was het vonnis van de Gao Fa, hogere rechtbank van Lhasa? De beslissing was hetzelfde. Wanneer*

hoorzitting plaatsvond in Nagchu, dan kwamen de mensen van Lhasa naar Nagchu, ze kwamen erheen". Verzoeker heeft echter nagelaten documenten neer te leggen over deze feiten. Hij stelt dat hij geen contact nam met zijn advocaat omdat hij hen nog een waarborg schuldig is (gehoorverslag CGVS d.d. 01/07/2015, p.16), hetgeen geen verschoning is voor zijn nalatigheid maar gezien hij ongeletterd is kan aangenomen worden dat hij minder belang hecht aan schriftelijke bewijzen.

2.14. *In casu* meent de Raad dat verzoekende partij wel degelijk heeft aannemelijk gemaakt dat hij in China gerechtelijk vervolgd werd en dat hij veroordeeld werd voor moord op Y. een Tibetaanse onderdaan. Voorts zijn verzoekers verklaringen over zijn proces voor een ongeletterd persoon duidelijk en coherent. Hij geeft spontaan meerdere details die aannemelijk maken dat hij deze verklaringen in werkelijkheid heeft meegemaakt. Ten slotte geeft hij aan hij geseind staat op de politiewebsite met foto en premie.

Uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij de feiten beging tijdens het kaartspel in een gokkershuis. De vermoorde persoon was een bekende van verzoeker waarmee hij in het verleden regelmatig met de kaarten speelde (gokken) en naar een theehuis ging. De verklaring van verzoekende partij dat deze persoon hem eerder had aangeduid als aanwezig tijdens de betogingen in Lhasa is niet geloofwaardig en kan hoe dan ook de moord niet verklaren. Immers verzoeker verklaart dat iedereen wist dat Y. enkele tientallen namen had doorgegeven van Tibetanen die naar India heen en weer gingen zijn dermate uiteenlopend dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst is Y. een Tibetaan die binnen de Tibetaanse maatschappij leeft. Aldus kan niet aangenomen worden dat dit ongemoeid kon gebeuren indien het bekend was dat hij zijn mede-Tibetanen zou rapporteren aan de politie. Verzoeker die in Tibet een bar uitbaatte en dus middenin het sociale leven stond had dit uitvoerig moeten kunnen toelichten, *in casu quod non*. Voorts zijn verzoekers verklaringen over hoeveel personen gerapporteerd werden dermate uiteenlopend dat verzoekers verklaringen als louter loze beweringen voorkomen om alsnog zijn misdaad in te kleuren. Verzoeker varieert tussen 60 tot 70 mensen in zijn CGVS-gehoor van 22 oktober 2014 (p.14) om dit in het CGVS-gehoor van een jaar later terug te brengen op 40 (CGVS-gehoor 1 juli 2015 p.8). Daarnaast is niet aannemelijk dat verzoeker niet eenduidig kan stellen of de Chinese autoriteiten hem hierover wel (CGVS-gehoor 22 oktober 2014, p.14) of niet (CGVS-gehoor 1 juli 2015, p.8) hebben ingelicht. Dergelijke vergissingen zijn niet aannemelijk indien zij waarachtig zijn en in werkelijkheid ervaren zijn. Verzoekers incoherente verklaringen op dit punt zijn manifest afwijkend van zijn gedetailleerde en concrete verklaringen over het verloop van de betogingen in Lhasa en dit niettegenstaande hijzelf er niet aan meedeelde en het slechts gezien heeft vanuit het ziekenhuis. Ook verzoekers verklaringen over zijn proces zijn gedetailleerder en coherent. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de loutere bewering dat Y. tegen betaling informatie gaf aan de Chinese autoriteiten over wie naar India ging omdat hijzelf een volgeling was van Shukden.

2.15. Hoe dan ook, verzoeker was niet gehinderd om met Y., die hij sinds lang kende, te gokken en naar een theehuis te gaan ("In het algemeen ontmoeten we elkaar vaak, als we naar theewinkel gaan, of met de kaarten spelen" CGVS-gehoor p.9). Verzoekers bewering dat de strafmaat op moord in China, de doodstraf is wordt niet betwist. Uit verzoekers verklaringen kan enkel blijken dat bij het kaartspelen een gevecht uitbrak en hij een andere Tibetaan heeft doodgestoken met een mes in het hoofd. Deze persoon werd onmiddellijk gedood. Dit is een ernstig feit van gemeenrecht.

2.16. De verzoekende partij betwist niet dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet (artikel 1 F b van het Vluchtelingenverdrag) en artikel 55/4, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet. Hij dient dan ook te worden uitgesloten van internationale bescherming wat betreft het component van zijn asielaanvraag dat gericht is op de vrees voor vervolging in de Volksrepubliek China.

2.17. Hoe dan ook verzoeker betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 2011 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, waar verzoeker stelt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.18. De Raad merkt vooreerst op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: "*Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële*

bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten." Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip "reële bescherming": *"Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet."* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

2.19. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie "COI Focus" betreffende "CHINA INDIA – De Tibetaanse gemeenschap in India" d.d. 26 juni 2014). Gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoeker in India een 'reële bescherming' geniet.

2.20. Verzoeker meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *"de term "voldoende bescherming" zoals gestipuleerd in art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG"* die als volgt luidt *"kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip "reële bescherming" valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de "voldoende bescherming" vallen?"* en *"Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat."*

2.21. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *"De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten."*

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder "Niet-ontvankelijke verzoeken": *"1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht. 2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer: (...) b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd; (...)."*

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoeker verwijst naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake *"Het begrip „eerste land van asiel" Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer: a) de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel" op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel" op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten."*

2.22. Daargelaten de discussie over de 'voldoende' in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus 'reële' bescherming in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoeker in India niet wordt vervolgd in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *"de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten"*. Nergens kan blijken dat verzoeker in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term "reël" (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord "voldoende" (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoeker geniet van een reële bescherming in India.

2.23. Verzoeker betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" betreffende *"CHINA INDIA – De Tibetaanse gemeenschap in India"* d.d. 26 juni 2014, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC (*"Registration Certificate for Tibetans"*) beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.25. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *"long term staying Tibetans"* in de praktijk *"gemakkelijk"* verloopt. Ook de *New Tibetan Arrivals* die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een *"Long Term Stay RC"*. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.26. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de *"goodwill van de regering"*. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, wat ook kan blijken uit verzoekers situatie.

Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoeker en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw geleden gevestigd in India. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden (zie bijgevoegde landeninformatie).

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij over een verblijfsrecht beschikte in India (op de naam onder dewelke hij zich liet registreren in 2011, zijnde T.) en tot vlak aan zijn vertrek uit India in het bezit was van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS van 05/11/2013, p. 3-4). Hij heeft dit stuk ook gebruikt om een IC te verkrijgen waarmee hij legaal reisde naar Frankrijk.

2.27. Verder is de Raad van oordeel dat niets erop wijst dat verzoeker in India een gegronde vrees voor vervolging heeft of er een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 november 2013 verklaarde verzoeker nog van India naar België te zijn gereisd omdat hij gehoord had dat Tibetanen in België de vluchtelingenstatus krijgen, omdat hij graag wilde terugkeren naar Tibet en omdat hij in India een gebrek aan rechten ervoer. Omtrent het door hem beweerde gebrek aan rechten bleef verzoeker echter bijzonder vaag (gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 8-9). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die er nog geen twee jaar verbleef, er wel in slaagde een RC (en verblijfsrecht) te verkrijgen. Verder blijkt uit de *“COI Focus”* betreffende *“CHINA INDIA – De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 26 juni 2014 dat Tibetaanse bannelingen ook in India over heel wat rechten en mogelijkheden beschikken. Waar verzoeker aangaf dat hij gehoord had dat Tibetanen in België de vluchtelingenstatus krijgen en dat hij graag wilde terugkeren naar Tibet, wijst de Raad erop dat deze asielmotieven van economische aard zijn en niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch een risico vormen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.29. Tijdens zijn latere gehoren op het Commissariaat-generaal van 22 oktober 2014 en 1 juli 2015 geeft verzoeker evenwel totaal andere redenen op waarom hij India heeft verlaten. Hij verklaart dat hij in India betrokken zou zijn geweest in de ontmaskering van een Chinese spion. Deze man zou getracht hebben verzoeker te vermoorden, een gevolg van het feit dat verzoeker eerder tot de dood was veroordeeld in de Volksrepubliek China (VRC) maar uit de gevangenis ontsnapt zou zijn. Verzoeker werd tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom hij deze feiten niet meteen aan de Belgische asielinstanties had aangegeven. Echter, de door hem gegeven uitleg, dat *‘het vroeger niet moeilijk was voor Tibetanen om een positieve beslissing te krijgen’* en dat hij zijn *‘verhaaltje daarom niet te moeilijk heeft gemaakt’* (CGVS-gehoor d.d. 22/10/2014, p.12), kan geen afbreuk doen van zijn verplichtingen. Verzoeker werd zowel op het Commissariaat-generaal als bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst er meermaals op gewezen dat hij de waarheid diende te vertellen bij de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker ontving bovendien in eerste instantie van het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Toch liet hij ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na de ‘ware’ toedracht van zijn ‘vlucht’ uit India te vertellen (zie verzoekschrift van 24 januari 2014). Deze vaststelling ondermijnt dan ook reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de thans door verzoeker voorgehouden redenen waarom hij India heeft verlaten.

2.30. Wat betreft de door verzoeker ter staving van de vermeende feiten in India neergelegde brief van het *Department of Security van de Central Tibetan Administration (CTA)* – op basis waarvan het CGVS het bedoelde nieuwsartikel (‘press release’) van 23 mei terugvond omtrent deze feiten – dient te worden vastgesteld dat de inhoud ervan niet overeenkomt met verzoekers verklaringen, noch zijn verzoekers verklaringen onderling coherent. Hierdoor wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en/of de inhoud van dit artikel. Vooreerst dient herhaald te worden dat verzoeker onsamenhangende verklaringen aflegde in verband met zijn eigen naam (zie punt 2.4.). Zo is het ook opmerkelijk dat in het document van de CTA vermeld staat dat het om *“Mr. K. Y. (...) @ T. (...)”* gaat, wat een vreemde schrijfwijze is voor een document van een officiële instantie. Nergens uit dit document kan worden opgemaakt wie men precies bedoelt, laat staan dat het over verzoeker zou gaan. Op het door verzoeker voorgelegde attest prijkt weliswaar zijn foto, maar aangezien nergens uit dit attest verder kan worden opgemaakt dat het zijn persoon betreft én gezien de onduidelijkheden rond zijn

beweerde identiteit, kan dit attest van het *Department of Security* niet overtuigen. Zo staan er in het persartikel van de CTA, waarnaar de brief van de CTA die verzoeker voorlegt verwijst, enkele zaken vermeld die helemaal niet overeenstemmen met verzoekers eigen verklaringen. Het persartikel maakt melding van een vlucht van Tibet naar India van verzoeker en zijn kompaan begin 2010. Zelf sprak hij echter steeds van begin 2011, hetgeen overigens ook staat vermeld in de door hem voorgelegde documenten van de *Reception Centra* ('nelen khang') en de *Special Entry Permit* (SEP). Bovendien legde verzoeker ook uiteenlopende verklaringen af over die kompaan. Hij gaf eerst aan dat deze man, T. G. (...), ook T. D. (...) genaamd, drie jaar voor hem naar India gekomen zou zijn (gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p.12), later zouden zij zoals gezegd samen gereisd zijn (gehoorverslag CGVS d.d. 01/07/2015, p.21). Verzoeker had voor deze tegenstrijdige verklaringen geen uitleg (gehoorverslag CGVS d.d. 01/07/2015, p.21-22). Aldus vervalt elke vorm van geloofwaardigheid van dit artikel, minstens van verzoekers beweerde betrokkenheid in deze zaak. Deze vaststelling wordt overigens nog verder bevestigd door het feit dat verzoeker zelf expliciet te kennen gaf dat hij India reeds plande te verlaten nog voor deze vermeende poging tot vergiftiging op hem in 2013 (gehoorverslag CGVS d.d. 01/07/2015, p.22). Verder dient er nog op te worden gewezen dat het bewuste persartikel reeds dateert van mei 2013 en dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag een eerste keer gehoord werd op het Commissariaat-generaal in november 2013. Evenwel heeft verzoeker toen op geen enkele wijze verwezen naar het artikel, terwijl zijn verhaal, indien dit artikel waarheidsgetrouw zou zijn én hij werkelijk betrokken was in deze zaak, toen al in India zou zijn gepubliceerd. Bovendien verwijst voorts geen enkel ander document dat verzoeker uit India voorlegde naar de naam K. Y. Het door verzoeker voorgelegde schoolattest uit India, dat eveneens enkel verwijst naar de naam T., maakt overigens geen enkele melding van het door verzoeker beweerde relaas in India, terwijl het nochtans dateert van na mei 2013, de datum van publicatie van het persartikel.

2.31. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker naliel asiel aan te vragen in Frankrijk, waar hij vanuit India Europa binnen kwam. Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat men asiel aanvraagt zo snel dat kan, indien men werkelijk op zoek zou zijn naar internationale bescherming. Verzoekers opmerking in zijn verzoekschrift dat hij werd verplicht door de smokkelaar om verder te reizen naar België, daar de smokkelaar, wonende in Parijs, wou vermijden dat verzoeker zich in de buurt van zijn woonplaats zou vestigen, en dat daarbij Tibetanen in die tijd ook vaak een positieve beslissing kregen in België, kan niet overtuigen, daar hij tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal nog louter aangaf geen asielaanvraag in Frankrijk te hebben ingediend omdat hij naar België wilde komen. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de door verzoeker voorgehouden vrees.

2.32. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" betreffende "*CHINA INDIA – De Tibetaanse gemeenschap in India*" d.d. 26 juni 2014, blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "*gebruikelijk internationaal rechtsprincipe*" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "*Recht op Leven*". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.33. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar afkeurenswaardig, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoeker aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit het bij het verzoekschrift toegevoegde rapport "*Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », renseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 septembre 2013*", blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden. Verzoeker maakt een selectieve vermelding uit dit stuk, doch wordt in desbetreffend stuk ook gesteld dat ook dergelijke beweringen schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat "*Tibetanen eveneens blootgesteld (worden) aan ernstige discriminaties*" en dat "*Tibetanen hun bewegingsvrijheid wordt er beperkt, zij dienen te leven in*

toegewezen nederzettingen en in schrijnende omstandigheden, zij hebben geen rechten en slechts een tijdelijk verblijfsrecht, zij zijn overgeleverd aan de ad hoc beslissingen van de overheid en kunnen er geen vluchtelingenstatuut krijgen, ... Daarnaast worden zij blootgesteld aan ernstige discriminaties waarbij zij aan vervolging worden blootgesteld omdat zij een minderheidsgroep zijn”, waarbij verzoeker verwijst naar verschillende internationale mensenrechtenrapporten, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzing naar algemene rapporten inzake de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij gedurende zijn verblijf in India dergelijke zwaarwichtige problemen had. Bovendien worden verzoekers beweringen dienaangaande geenszins ondersteund door de informatie in de “COI Focus” betreffende “CHINA INDIA – De Tibetaanse gemeenschap in India” d.d. 26 juni 2014 waar wordt gesteld “dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan eveneens uit de verklaringen van verzoeker blijken nu hij studies kon volgen, doch zelf besloot deze te beëindigen omdat hij moeilijkheden had met studeren (gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 9), hij werk had (gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 8), hij een legaal verblijf had in India en een IC verkreeg om te reizen naar het buitenland. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de “sociale groep van Tibetanen” in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden.

2.34. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de “COI Focus” betreffende “CHINA INDIA – De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat “Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde *No Objection to Return to India (NORI)* stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de *NORI* stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de *NORI* stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder *NORI* stempel.”. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met *NORI*-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen en voorgelegde document dat hij over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC dat 10 jaar geldig is. Verzoeker verklaarde dat hij met zijn eigen IC heeft gereisd en dat hij deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar (gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p. 19). Verzoeker kan dienaangaande echter niet overtuigen. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat verzoeker in eerste instantie verschillende zaken in verband met zijn IC en visum bewust trachtte achter te houden voor de Belgische asielinstanties of anders voorstelde dan ze zijn. Hij werd tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gewezen op zijn visumaanvraag, maar bleef bij zijn verhaal als zou hij zelf geen visum hebben aangevraagd en hij zijn IC zou hebben afgegeven aan de smokkelaar (gehoorverslag CGVS d.d. 05/11/2013, p.17-19). Ten tweede komt het weinig geloofwaardig over dat verzoeker zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het zijn eigen document betreft, zonder dat hij blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen. Immers is de IC een belangrijk document dat zijn identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen verzoekers identiteit, maar evenzeer zijn plaats van afkomst, zijn aankomst in India en zijn status in India. Verder is het heel bevreemdend dat verzoeker na aankomst in België ook niet de moeite nam om de Indische autoriteiten te contacteren teneinde het verlies van zijn IC te melden. Gelet op zijn ongeloofwaardige, onaannemelijke en bevreemdende verklaringen over zijn reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat verzoeker bewust zijn IC achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de erin vervatte informatie over het moment en

de wijze waarop hij gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bestaat derhalve het vermoeden dat verzoeker wel degelijk nog steeds in het bezit is van zijn eigen IC.

2.35. De door verzoeker neergelegde attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden, wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 11 en 12) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker die wel beschikt over concrete gegevens van zijn IC. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoeker legaal het land verliet – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.36. Aldus kan in hoofde van de verzoeker ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.37. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont hij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.38. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.39. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.40. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.41. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK